mis need arro aastat, need Pühhad ja tähtpäwad öiete tähhendawed. Olleme ka monda wannast ebbaussust selletanud, mis parrago Jummal! polegi polle keikis paikus hopis kustunud. Ei mitte, otsego tahhaksime, sedda arrotades, rahwast ebbauskus kinnitada. Selle eest hoidko meid armas taewane Issa! Waid ebbausso wiimsid jälgigi tahtsime sutumaks kautada, näidates, et ebbausk muud ep olle, kui awwalik wõõra jummala tenistus. Sellepärrast tulletame wimaks weel luggiatte mele Jummala kanget käsko, mis ta Mosesse suu läbbi Israeli rahwale andis, ning mis ka meie kohta ikka weel maksab: Ei so seast pea leitama ei õnneandjat, egga sedda, kes pilwist lausub, ei ussidega lausujat egga noida, egga wallowõtjat egga sedda, kes noia käest küssib, egga teädmameest, egga sedda, kes surnutte käest küssib. Sest iggamees, kes sedda teeb, on Jehowale kui üks hirmus assi.
5 Mos. R. 18 peat. 10 — 13 salm.
